

pině mimo službu a že přeplatek pensijních požitků za dobu od 1. dubna 1922 do 30. listopadu 1922 vymáhán nebude, jejich přeplatek za dobu od 1. prosince 1922 do 31. května 1923 že však je povinen vrátiti.

Stížnost běře v odpor pouze tento poslední výrok vytýkajíc mu nezákonnost z důvodu, že st-l pobíral řečené požitky bona fide a proto není povinen je vraceti, třeba že cit. zákon má zpětnou působnost.

Nss neshledal tuto námitku, čerpanou zřejmě z norem soukromého práva o *condictio indebiti* (§ 1431 o. z. o.), důvodnou.

Jak tento soud již opětně, zejména náhl. Boh. 4260 adm. vyslovil, jest nárok v o j e n s k é správy na vrácení vyplacených již požitků posuzovati nikoli podle analogie těchto předpisů o. z. o., nýbrž podle speciálního vojenského předpisu obsaženého v čl. VI dodatku k služební knize rakouské K — IV díl I. (*Gebührenvorschrift*), dle něhož příjemce požitku, jenž mu právem nenáležel, je povinen vrátiti částku neprávem přijatou, byla-li mu k náhradě předepsána v míru do 2 a ve válce do 3 let. Tento předpis doznal změny teprve ustanovením § 26 zák. z 22. prosince 1924 č. 288 Sb., tedy z doby po vydání nař. rozhodnutí, pročež se k předpisu posléz uvedenému nemůže přihlížeti.

Podle předpisu cit. čl. VI dodatku k služební knize K — IV jest pro povinnost k náhradě rozhodnou pouze otázka, zda zaopatřovací požitky st-li k náhradě předepsané, t. j. požitky vyplacené ode dne 1. prosince 1922 do 31. května 1923, jemu právem nepřislušely a byly-li mu k náhradě předepsány do dvou let. Že tyto předpoklady jsou u st-le dány, stížnost nepopírá a proti výroku, že st-l pozbyl nároku na zaopatřovací požitky vojenské dnem 1. dubna 1922, vůbec nebrojí. Poněvadž pak okolnost, pobíral-li příjemce plat jemu právem nenáležející bona fide čili nic, dle cit. čl. VI není relevantní, nelze shledati, že by nař. výrok byl v rozporu se zákonem a bylo stížnost, která jiných námitek neuplatňuje, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4725.

Spolkové právo: * Používání spolkového praporu předpokládá ustanovení o tom ve stanovách.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 10.167).

V ě c: Spolek »Deutscher Turnverein« v L. proti ministerstvu vnitra o používání spolkového praporu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdilo žal. min. v cestě instanční výměr osp-é v Č. z 19. dubna 1923, jímž nebylo stěžujícímu si spolku uděleno povolení k používání spolkového praporu, poněvadž spolek ten nemá ve svých stanovách podobného ustanovení.

Stížnost do rozhodnutí toho podaná, — nepopírajíc právo státní správy činiti používání praporu z důvodů všeob. policie bezpečnostní závislým na úředním povolení, — snaží se dovoditi, že důvod, jež žal. úřad pro zamítavé svoje rozhodnutí uvedl, t. j. okolnost, že spolek ve svých stanovách nemá obsaženo oprávnění spolkového praporu použí-

vati, neodpovídá zákonu. Nezákonnost vyvozuje především ze znění § 4 spol. zák., jenž předpisuje, co vše spolkové stanovy obsahovati musí, nějakého ustanovení o používání spolkového praporu však nemá.

Této argumentaci stížnosti za pravdu dáti nelze. § 4 cit. zák. ustanovuje výslovně pod lit. a), že ze stanov musí býti patrný účel spolku, prostředky k jeho dosažení a způsob jejich opatření. Spolkový prapor povahou svou jest symbolem, ztělesněním a jaksi slavnostním výrazem na venek oněch cílů, jež pro vnitřní život spolku zapsány jsou jako účel v jeho stanovách. Prapor svůj nenosí však spolek jedině proto, aby myšlenku, za níž kráčetí jest jeho cílem, na venek manifestoval; nošení tohoto praporu bývá mu zpravidla — aneb aspoň může mu býti — přímým prostředkem k dosažení účelu spolkového. Členstvo shromážděné pod rozvinutým svým praporem daleko spíše a mocněji nadchne se pro myšlenku spolkovou a radostněji i úsilovněji pracuje pak na dosažení spolkového účelu. Leč okázalé vystoupení spolku s vlastním praporem jest zároveň způsobilým prostředkem agitačním pro spolkový účel, ano volá nové adepty do řad členstva a také tím podporuje spolkový účel. Proto právě již ze znění zákona samého plyne, že — chce-li spolek tohoto prostředku používati, — musí jej ve svých stanovách výslovně uvést, čili že spolek dokud nemá takového statutárního oprávnění — nesmí již z důvodů spolkové policie praporu používati. Tento nedostatek spolkově-policejní nemohlo by mu nahraditi ani povolení rázu bezpečnostně policejního, pročez nelze shledati nezákonnost, když žal. úřad toto povolení pro závalu shora uvedenou stěžujícímu si spolku dáti odepřel.

Pokud se st-lé dovolávají jakéhosi staletého zvykového práva, jest námitka ta bezdůvodná, neboť zvykové právo není ve státě Čsl., pokud jde o právo spolkové, vůbec pramenem práva. Pokud by však st-lé chtěli tím uplatňovati nějaké vydržení práva používati spolkového praporu, tu stačí připomenouti, že instituce vydržení oprávnění v právu veřejném vůbec místa nemá.

Jsou tudíž všechny námitky stížnosti bezdůvodné a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 4726.

Státní zaměstnanci: Rozloučený státní zaměstnanec nemá podle zák. č. 394/1922 nárok na zvýšení drahotních přídaveků s ohledem na býv. (rozloučenou) manželku ani tehdy, je-li povinen přispívati na její výživu.

(Nález ze dne 22. května 1925 č. 10.340).

V ě c: Adolf T. v Košicích (adv. Dr. Bedř. Židlický z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. místotaj. Lud. Mach) o drahotní přídavek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Manželství st-lovo s Adelou T. bylo rozvedeno usnesením krajského soudu v ... a zavázal se st-l soudním smírem z téhož dne platiti rozvedené manželce na alimentech 450 Kč. Tato alimentární